

PARANTUMISEN EDELLYTYKSET

Pekka Ervastian esitelmä 12.2.1933

Tämänpäiväinen otsikko "parantumisen edellytykset" on ehdottomasti asiallisempi kuin viime kertainen "karmalliset sairaudet ja niiden parantaminen", sillä niinkuin kaikki voitte ymmärtää en tietenkään osaa puhua enkä ennätä vaikka jossain määrin osaisin puhua erilaisten sairauksien parantamisesta, koska parantamistapoja ja parannuskeinoja on niin paljon ja kaikki näistä parannusmenetelmistä esiintyvät hieman tuommoisina ainoina ja parhaimpina. Minun silmissäni parannuskeinoja on paljon, paljon ja ne ovat hyviä kaikki tavallaan ja kaikki ne saavat jotain hyvää aikaan, jos ei yhdelle, niin toiselle. Ensin on virallisen lääketieteen allopaattiset ja kirurgiset menetelmät, sitten meillä on homeopatia, joka lääkemenetelmä on aivan toisen suuntainen kuin virallisen lääketieteen allopaattinen menetelmä. Ero on siinä, että allopaattiset lääkkeet ovat sairauden eli vian vastakohtia ikäänkuin, jotain toista lajia kuin itse sairaus, jota vastoin homeopatia pyrkii samanlaisilla aineilla parantamaan samanlaisia tauteja. Sitten meillä on yleinen hydroterapia, joka on voittanut suunnatonta alaa meidän ajallamme ja osoittautunut erittäin tepsiväksi. Meillä on vielä yleinen hygieeninen menetelmä ja diettinen menetelmä. Puhtauden avulla ja sopivalla ravinnolla koetetaan ylläpitää terveyttä. Sitten on vielä olemassa kaikenlainen psykoterapia, henkinen parantamismenetelmä. Meillä on magneettinen eli sivelyparannus, meillä on hypnotismi, suggestio, autosuggestio, Christian

Science eli tuo kristillinen tiede, sen suorastaan suggeroiva vaikutus, telepaattinen vaikutus. Sitten meillä on yleensä tuo telepaattinen suggeroiva parannusmenetelmä, joka on riippumaton välimatkoista. Parantaja, joka on etevä, voi parantaa potilaan huolimatta siitä, kuinka kaukana potilas on. Hän lähettää terveyttä potilaalle ja potilas paranee. Lopuksi meillä on vielä okkultisempiakin parannusmenetelmiä, pyhän veden ja esirukouksen, sekä suorastaan jonkun Mestari-olennon käden kosketuksen kautta. Meillä on siis niin monia erilaisia parannusmenetelmiä tässä maailmassa, että olisi lyhytnäköistä sanoa, että se tai se on ainoa oikea, taikka että se tai se on paras. Tietysti olemme yhtä mieltä siitä, että jos Mestari on meidän keskellämme, niin hänen kätensä kosketus on paras parannusmenetelmä, koska se voi parantaa silmänräpäyksessä. Hän voi saada sokean yhtäkkiä näkeväksi. Samoin parantaja jos olisi meidän keskellämme, semmoinen parantaja olisi epäilemättä etevin ja se parannusmenetelmä korkein, tepsivin ja paras. Mutta semmoista parantajaa ei ole saatavissa, se on vuosituhansien aikana joskus tapahtunut. Me saamme tyytyä vähän alemmanlaatuisiin, tavallisiin parannusmenetelmiin ja ne ovat kaikki omalla tavallaan hyviä. Kukaan ei kiellä, että elämällä viisaasti ja hygieenisesti, puhtaasti, syömällä oikeata, sopivaa ravintoa ja pitämällä ruumistamme puhtaana, voimme välttää paljon sairauksia. Meidän ei tarvitse välttämättä tulla niin kovin huonoiksi, niin kipeiksi ja niin vaivaisiksi, senhän me kaikki myönnämme. Myöskin täytyy meidän myöntää, että jos on hyvä magnetisoija, joka käden sivellyksellä osaa toista parantaa, niin se on erinomainen parannuskeino. Mutta olisihan lyhytnäköistä ja ahdasmielistä, jos sanoisimme, että koko virallinen lääketiede on enemmän tai vähemmän humbuugia, niinkuin joskus voidaan sanoa, kun ollaan innostuneita johonkin erikoiseen parannusmenetelmään. Jos joku esim.

uskoo Couén parannusmenetelmiin ja sanoo joka aamu, että minä tulen päivä päivältä yhä paremmaksi, niin hän voi halveksumisella puhua virallisen lääketieteen pulvereista ja pillereistä ja muista sotkuista. Mutta kyllä niin on, ettei se Couén autosuggestio aina auta. Ei se auta läheskään aina. Toiselta puolen on todistettu, että allopaattiset pillerit tai pulverit parantavat, jos on vähänkään uskoa ja uskoa tarvitaan aina joka paikassa. Usko on samaa kuin tahto. Sitä tarvitaan aina. Yhtä mieltä kaikki ihmiset ovat siinä, että todellinen parantaja on meidän oma organismimme, meidän oma ruumiimme. Se on se, joka parantaa itsensä. Me ainoastaan autamme sitä. Jos ei ruumis paranna itseään, jos ei sillä ole halua itse parantua, niin eivät mitkään lääkkeet auta, vaikka joisimme niitä tuhat pulloa. Välttämätöntä on, että organismi itse toivoo ja tekee itsensä terveeksi. Sitä vain voidaan auttaa. Jos Mestari parantaa, niin se on vain sitä, että hän silloin omalla henkisellä elinvoimallaan auttaa ruumista, niin että se paranee. Se tapahtuu silmänräpäyksessä.

Kun me nyt tahdomme katsella muutamia karmallisia tauteja, joista on ollut puhe, ja kysyä, millä tavalla me voimme niitä parantaa, niin meidän vastaukseemme ja selitykseemme silloin sisältyy kuin tautien ehkäisykeinot tulevaisuuteen nähden. Me samalla kuin estämme tuommoisia tauteja tulevaisuudessa saapumasta.

Ensimmäinen tauti, josta puhuimme ja joka nytkin muistuu mieleeni on tuo syöpä, joka on saanut alkunsa jonkunlaisesta sukupuolimagiasta ja julmuudesta. Muistuu nyt mieleeni, että sana seksuaalinen magia ei ole aivan tuntematon meidänkään päivinämme. Puhuin siitä jo jonakin edellisenä kertana, mutta nyt tuli mieleeni eräs semmoinen henkilö, joka harjoitti sukupuolimagiaa aivan semmoisissa muodoissa, kuin sitä harjoitettiin Atlantiksella, ei aivan keskiaikaisella tavalla, mutta

jollain uudenaikaisella ja melko uskonnollisella tavalla. Tuli mieleeni venäläinen Rasputin, joka saavutti niin ihmeellisen vallan Venäjän politiikassa ja ihan keisarihovissa. Hän ei suinkaan ollut mikään tavallinen ”humbuugimaakari“, niinkuin voisi luulla. Me helposti arvostelemme häntä semmoiseksi degeneroiduksi ilmiöksi, joita aina esiintyy silloin kun valtakunta on perikatonsa partaalla. Mutta se on vain puoli totuutta, sillä samalla semmoinen ihminen on erittäin voimakas olento ja hänessä täytyy, jollei hän ole suorastaan musta maagikko, olla jotain hyvää ja puoleensa vetävää. Ja käsittääkseni Rasputinin vilpittömyydessä oli hänen suuri charmsinsa. Emme voisi ymmärtää hänen vilpittömyyttään, jollemme ymmärrä venäläistä sielua. Venäläinen sielu on paljon naivimpi kuin toisten eurooppalaisten kansojen. Venäläinen sielu voi olla niin avomielisen totuudenmukainen ja yksinkertainen ja vilpittön. Niinpä Rasputin ymmärtääkseni (niinkuin olen lukujeni perusteella ymmärtänyt asiaa) oli voimakkaasti uskonnollinen ihminen. Hän rukoili paljon ja näki näkyjä. Paljon hän oli yhteydessä Jumalan kanssa. Mutta samalla hän oli suuri syntinen. Hän tunnusti itse tämän ja hänellä oli oma viehättävä filosofiansa, elämäkatsomuksensa. Hän sanoi näin: Me emme voi päästä Jumalan armoon, emme voi päästä Jumalan yhteyteen, emme voi saada apua Jumalalta, jollemme kadu, jollemme joudu syvään katumuksen tilaan. Katolinen kirkkohan on erikoisesti tätä opettanut, tätä sydämen katumusta, sielun katumusta. Se on aivan välttämätöntä, että ihminen syvästi tuntee tätä katumusta. Me näemme pelastusarmeijassa jotakin, joka tähän suuntaan vivahtaa. Ihmisen täytyy tuntea itsensä niin syntiseksi, että hän todella katuu ja vasta kun hän tuntee voimakasta katumusta sielussaan, voi hän ottaa vastaan Jumalan anteeksiannon ja Jumalan armon. Mutta voidakseen katua ei ihminen saa elää tällaista jokapäiväistä elämää, jossa

hän pitää itseään hyvin mallikelpoisena. Eihän hän silloin ole mikään synnintekijä ja armon tarpeessa. Rasputinin mielestä ei ihminen koskaan sillä tavalla saavuta katumusta, ei hän koskaan sillä tavalla saavuta sielun syvää katumusta. Silloin vasta kun hän tuntee itsensä ensimmäiseksi kaikista syntisistä, tulee katumus. Hänen täytyy tuntea itsensä niin huonoksi, että kaikki ihmiset häntä halveksivat ja sentähden täytyy hänen tehdä syntiä. Mikä onkaan parempi tapa harjoittaa syntiä kuin langeta juoppouteen ja ennen kaikkea sukupuoli-syntiin. Rasputin veti aivan hypnoottisella voimalla naisia puoleensa. Hän veti myös hyvin paljon sivistyneitä naisia puoleensa, yläluokan naisia, jotka eivät olleet ollenkaan tottuneet synnin ajatukseen. Hänhän oli aivan hyvä ihminen, ei hän tiennyt mitään pahasta. Mutta sitten tulee joku Rasputin, joka tuoksuu aivan ryssän nahkalle ja seisoo siinä aivan semmoisena alkuperäisenä keskellä kaikkia hienoja tuoksujia. Ja naiset rupeavat sielussaan vapisemaan, sillä hän puhuu suurella vakavuudella, kuinka syntistä elämää ihmiset elävät ja kuinka huono yhteiskunta on ja koko tämä maapallon elämä. Sitten hän hypnotisoi noita naisia, ja he tulevat hänen luoksensa. Rasputin sanoo heille, että nyt minä syökseen sinut hyvin syvälle, mutta sitten sinä joudut katumukseen ja voit puhdistua. Niin he joutuivat hänen pauloihinsa. Rasputinilla oli aivan erikoinen heikkous tämä sukupuoli-asia, ja niin he lankesivat. He saivat tuntea, kuinka syntisiä he olivat. Ja sitten hän lohdutti heitä, ja antoi heidän tuntea Jumalan armoa. Meidän täytyy ymmärtää asiaa tältä kannalta, sillä muutenhan olisi hirveätä käsittää ja ajatella tuommoista fenomeenia kuin oli G. Rasputin. Me ymmärrämme, kun luemme esim. hänen muistiinpanojaan, hänen vaikutusvaltansa, mutta myöskin, miten inhimillinen hän oli. Ei hänellä ollut mitään suhteita keisarihovissa. Ne ovat mitä hirmuisimpia panettelujia, jotka

kertovat, että hän olisi ollut suhteessa keisarinnaan taikka keisarin tyttäriin j.n.e. Hän ymmärsi, ettei hän olisi voinut säilyttää omaa arvoaan, jos ei hän pysyisi kaukana keisarihovista. Hänen vaikutuksensa keisarihovissa oli ainoastaan tuossa, että hän saarnasi parannusta hovissa. Hän saattoi parantaa perintöruhtinaan, joka poti verenjuoksua. Hän varoitti myös keisaria lähtemästä sotaan. — Jos lähdet sotaan Saksan kanssa, silloin sinä allekirjoitat oman tuomiosi ja myös Venäjän tuomion, Venäjä menee perikatoon. Kaikki menevät silloin nurin. — Se oli kyllä Rasputinin ennustus jo heti ennen sodan alkua. Tietysti eivät toiset voineet häntä ymmärtää, jotka olivat enemmän eurooppalaisia, nuo, jotka hänet sitten murhasivat. Minä puhun nyt näin, vaikka en tietenkään voi mitenkään häntä ihaila, mutta koetan sentään ymmärtää kaikkea inhimillistä. Rasputinilla oli maagillisia kykyjä, mutta ei hänellä olisi ollut vaikutusvaltaa ihmisiin (hänellä oli muuten myös vaikutusvaltaa miehiin), jos nuo ihmiset olisivat olleet itse täysin selvillä sukupuolielämästä ja sukupuoliasioista, jos he olisivat olleet itse puhtaita siinä suhteessa. Minä en tarkoita puhtaudella mitään yliluonnollista, askeettimaista ja saavuttamatonta puhtautta, jota sittenkin niin paljon epäillään, vaan minä tarkoitan puhtaudella sitä, että ihminen on vilpitön itselleen, on vilpitön elämän edessä, että hän ei koskaan sekoita sukupuolielämää mihinkään uskonnollisuuteen taikka mihinkään yliluonnollisuuteen. Minä tarkoitan, että ihmisen pitää sanoa itselleen: Minä tunnen itseni, minä tiedän minkälainen olen, minä tiedän mitä heikkouksia minulla on, minä tiedän millainen sukupuolielämäni on ja minkälaiset sen vaatimukset ovat ja kun tällä tavalla tunnen itseni ja tiedän oman elämäni, niin minä seison kuin totuuden edessä, minä olen silloin vilpitön, minä en salaa itseltäni mitään. Minä en koeta vakuuttaa itselleni, että semmoista tai semmoista taipumusta minussa ei

ole ollenkaan, vaan minä olen suora itselleni. Kun tunnen totuuden itsessäni, silloin voin myöskin samalla kulkea puhdistuksen tietä, puhtauden tietä. Silloin minä tiedän, mistä pitää aloittaa ja missä minun tieni kulkee, sillä muuten, jos minä en ollenkaan tunne itseäni, enkä tunne mitään, niin minä voisin vain sanoa itselleni, että minä näen tuossa sen saavuttamattoman puhtauden ihanteen ja sitten minä en välitä mitään itsestäni, vaan olen kuin ylpeä Lucifer ja kuljen eteenpäin kunnes yhtäkkiä sattuu kuilu eteeni, johon hirveällä romahduksella putoan. En tunne itseäni ja en osaa varoa millään tavalla ja silloin voin joutua vaikkapa jonkun toisen charmöörin, toisen maagikon vaikutusvallan alaiseksi. Mutta jos tunnen itseni ja sitten omalta kohdaltani kuljen eteenpäin ja voitan itseni ja luovun siitä, mikä on heikkoa ja pahaa itsessäni, silloin olen turvassa. Silloin ei kukaan voi minulle mitään. Silloin se sana on tosi, että enkelit auttavat meitä, Jumalan kaikki palvelijat auttavat ihmistä, joka on totuudessa, joka on vilpittömä. Hänhän päästää kaikki hyvät voimat luokseen, hän antaa enkeleiden lähestyä ja tulla hänen luoksensa, mutta jos hän panee jonkun kaavun ympärilleen ja naamion silmilleen ja sanoo, että minä olen sitä ja sitä, jota hän ei ole, niin silloin hän pitää kaikkea apua loitolla ja jumalalliset voimat eivät pääse häntä auttamaan. Mutta jos ihminen avaa sielunsa kuin kukan päivänpaisteelle ja näyttää Jumalille, mikä hän on, niin siinä on jo katumus yhdeltä kannalta katsoen. Silloin Jumalan armo häntä kohtaa ja silloin Jumalan enkelit ja palvelijat voivat häntä rohkaista ja auttaa. Jos ette ole sitä ennen koettaneet, niin koettakaa nyt tästä lähtien puhua itsellenne ja puhua niinkuin Jumalalle: Sinä näet minkälainen minä olen ja tästä minä nyt tahtoisin nousta ja mennä eteenpäin. Puhdista minua, sillä sinä voit sen tehdä. – Silloin on myös apu aivan lähellä. Tämä ei koske sukupuoliasioita, vaan se koskee koko ihmistä ja kaikkia

hänen puoliaan. Minä otin tämän nyt esimerkiksi, koska tuommoinen sukupuolisuuteen lankeaminen puoleksi tietämättä ja sitten sukupuolivoimien käyttäminen panee siemenen maahan syöpään. Meidän täytyy olla vilpittömiä ja iloisia syntisydessämme. En minä sano, että meidän pitäisi syntiä tehdä, vaan meidän pitää juuri lakata tekemästä syntiä, mutta meidän pitää olla iloisia syntisydessämme. Ei meidän tule sanoa itsellemme, että kyllä minä olen sentään paljon parempi ja finimpi ja puhtaampi kuin tuo toinen. Meidän pitää tuntea minkälaisia me olemme.

Nyt siis kysymme, millä tavalla voimme parantua syövästä ja millä tavalla voimme varustautua, jotta emme saisi syöpää. Syöpähän on hyvin vaikea tauti ja ei ole keksitty vielä keinoa, jolla voisi syöpää parantaa. Magnetismilla voi kyllä parantaa, tuommoisilla sivelyillä, mutta virallinen lääketiede ei sitä tunne. Sentähden emme voi sanoa, että me voisimme syöpää parantaa. Mutta me voimme varustautua sillä tavalla, ettemme tulevaisuudessa sitä saa. Jos meillä nyt olisi taipumusta syöpään, vaikei se vielä ole meissä puhjennut, niin me luultavasti voimme ehkäistä sen puhkeamista. Huomioon ottamalla tämän sukupuolimagian ja julmuuden yleensä, on meidän kehitettävä itsessämme veljesrakkautta, lempeyttä ja sydämellisyyttä. Me voimme antaa sydämemme kehittyä sydämelliseksi ja hyväksi. Jos meidän sydämemme oppii rakastamaan toisia ihmisiä, niin silloin se aivan kuin ottaa maan syövän alta. Meidän täytyy oppia unohtamaan itsemme. Se on ensimmäinen kohta veljellisessä rakkaudessa. Meidän täytyy unohtaa itsemme. Me emme saa olla minäkeskeisiä. Meidän ajatuksemme eivät saa pyöriä oman personallisuutemme ympärillä. Meidän täytyy ajatella enemmän toisia. Meidän täytyy lähimmässä ympäristössämme rakastaa, unohtaa itseämme ja ajatella toisia. Perheessä se voi olla vaikeata. Jos

miehen ja vaimon välillä on eripuraisuutta, niin se riippuu siitä, että he jotain tahtovat itselleen. He katsovat kuin yhdellä silmällä toista, että kuinka tuo nyt sentään on tuollainen. Eihän se täytyä velvollisuuksiaan, ei ole kuin ihmisen pitäisi. Ei se ole nyt ollenkaan semmoinen kuin aviovaimon pitäisi olla. Turhaa puhetta. Asiat eivät siitä parane. Siitä ei tule mitään hyvää, ei siitä, että me toisia moitimme, että me toisia arvostelimme, että me sanomme itsellemme, että oi kuinka minä kärsin, ihan kuolen, kun tuo mies noin juo, taikka minä kuolen aivan, kun tuo aviovaimo ei koskaan viitsi keittää ruokaa. Siinä on tapahtuva suuri muutos. Meidän täytyy oppia ajattelemaan aivan toisin. Meidän täytyy oppia ajattelemaan, millä tavalla minä voisin tuota toista palvella ja olla hänelle iloksi ja hyödyksi. Vaikka minä olisin kuinka huonossa tilassa tahansa ja tahdon toista palvella, niin voimia tulee silloin meihin lisää. Tämä on jumalallista rakkautta ja se se puhalttaa pois kaikki syövän siemenet. Meidän fyysilliseen ruumiiseen emme ei laskeudu mitään tuommoista pahaa, joka puhkeaisi sitten syöpänä, sillä silloinhan me emme sukupuolielämässä ole vaativiaisia, emme mitään toivo. Kuinka monet ovat esim. minulle puhuneet, miehet esimerkiksi, että naiset ne ovat aivan väsymättömiä, niitä pitäisi aina tyydyttää, eihän sitä jaksaa ja naiset ovat taas sanoneet minulle, että miehet ovat sitten aivan kuin elukoita, niin että sitä aivan naisena kuolee tuskaan, kun aina pitäisi palvella. Ole valmis vaan, sinähän olet minun vaimoni. — Mitä kulttuurin puutetta ja sivistymättömyyttä. Mitä ääretöntä raakuutta miehissä. Miehissä on ehdottomasti enemmän raakuutta. Kun miehet ovat puhuneet puoleksi nauraen jostakin naisesta, että hän on aivan tyydyttämätön, niin minusta on tuntunut, että se kertomus ei ole ollut aivan tosi, mutta kun naiset ovat tulleet puhumaan omista tuskistaan, niin minä olen sydämessäni hävennyt miessukupuolta, sillä kyllä me

olemme kaukana sitten ihmisyydestä, jos me voimme olla onnellisia, sanokaamme nauttia jostain, joka ei ole meille täydellä sydämellä annettu. Kuinka joku mies voi nauttia naisesta, se on minulle kuin arvoitus, sillä minusta tuntuu, että koko inhimillinen kulttuuri, koko gentlemannisuus, ritarillisuus vie juuri siihen, että sitä ei vaadi toiselta, mitä toinen ei tahdo itse antaa.

Jos me katselemme millä tavalla jotkut jalot ja suuret ihmiset ovat jälleensyntymässä kehittyneet, niin me voimme huomata, että puhtautta, oikein semmoista todellista puhtautta, semmoista itsehillintää, fyysillistä ja moraalista itsehillintää eivät ole ihmiset savuttaneet, jolleivät he ole jossain ruumistuksessa rakastaneet uskollisesti ja osanneet kieltäytyä. Se on voinut olla pakollista se kieltäytyminen, mutta se ei ole poistanut rakkautta heidän sydämistään. He ovat säilyttäneet tuon rakkauden sydämessään, he ovat aina kantaneet tuon oman rakastettunsa kuvaa sydämessään, uhranneet hänelle elämänsä. Eivät he hetkeksikään ole ajatelleet mitään sukupuolintuntoa tai omaa itseään. Ei ihminen tule puhtaaksi, ei ihminen synny puhtauden taipumuksilla siinä merkityksessä, että me voimme käsittää, että joku on fyysillisesti ja moraalisesti aivan puhdas, ellei hän ole osannut kieltäytyä. Kieltäytyminen on tie. Sentähden meidän kehityksemme on pitkä. Ihmiset aivan kuin juoksevat nautintojen perään ja etenkin tämmöisinä kriisiaikoina, ylimenoaikoina. Meidänkin aikamme ihmiset aivan kuin etsivät nautintoa ja unohdusta. He tahtovat päästä pois todellisuudesta ja unohtua johonkin nautintojen maailmaan. Se on minusta surkeata. Se osoittaa, että me olemme vielä kovin kaukana ihmisyydestä. Mutta se on tietysti ohimenevää. Tulee tietysti taas aika, jolloin ihmisillä on selvempi käsitys ihmisen velvollisuuksista ja tehtävistä, mutta täytyy sanoa, että luullakseni tällä hetkellä on maailmassa hyvin paljon semmoista

eläimellistä nautinnon hakemista, aivan tyhjää, sisällyksetöntä, joka ei koskaan voi lopulta tyydyttää ketään. Ne ihmiset tulevat lopulta, jollei hulluiksi, niin aivan pessimistisiksi, kiroten koko olemassaoloa. Emme me ihmiset ole kutsutut olemaan eläimiä, emme ole kutsutut omaksumaan ainoastaan eläimellisiä vaistoja ja haluja. Me ihmiset olemme kutsutut ihan toisenlaiseen elämään, paljon korkeampaan elämään. Meidän täytyy pyrkiä ylöspäin. Ylöspäin meidän täytyy pyrkiä totuudessa ja rakkaudessa ja puhtaudessa. Ei meidän pidä olla ahdasmielisiä tuomitsijoita eikä myös pilaripyhimyksiä, vaan semmoisia, että me säälistä ja rakkaudesta syleilemme kaikkia ihmisiä. Ja me pääsemme pois heikkouksistamme ja vioistamme, jos osaamme toisia auttaa niistä vioista pois. Se voi olla katkeraa ihmiselle, kun hän huomaa, että hänen suurin syntinsä asetetaan hänen eteensä ja hänen tulee auttaa tuota toista siitä pois. Se on elämän erinomaisen viisas koulu, merkillinen kohta. Luuletteko, että Mestarit ovat täydellisiä, ennenkuin he saavat opetuslapsia. Opetuslapsia he saavat pitkiä aikoja ennen Mestariksi tuloaan. Mestari, joka on valmis, hänellä on satoja ja tuhansia opetuslapsia ja ne hän on saanut satojen, tuhansien, jopa kymmenien tuhansien vuosien kuluessa. Hän on itse ollut silloin pyrkijä, joka on yrittänyt nousta vuorelle ja se, että hän on koettanut auttaa toisia, että hän ei ole vain koettanut käsin ja jaloin vetää itseään ylöspäin, vaan että hän on koettanut aina auttaa toisia ja unohtaa itsensä, se on tehnyt, että hänestä on tullut Mestari ja ihmisten auttaja ja opettaja.

Jos me otamme tuon toisen taudin, josta on ollut puhe, keuhkotaudin esimerkiksi, niin sehän johtuu siitä, että ihminen on kyllä ollut uskonnollisesti harras, mutta ei viisaasti, vaan hyvin epäviisaasti laiminlyöden oman ruumiinsa. Hän pitää ruumistaan aivan turhana ja kohtelee sitä kuinka vain. Hän

elää ainoastaan uskonnollisessa hartaustunnelmassa. Tämä on nyt yksi laji keuhkotaudin alkua ja hyvin tyypillinen ja kuvaava. Kun ymmärtää tämän, niin myös ymmärtää, että jos me tahdomme päästä keuhkotaudista nyt, niin kauan kuin se on siemenenä meissä ja ei ole vielä puhjennut ja tahdomme, ettei tulevaisuudessa keuhkotauti meitä yllätä, esim. jossain tulevassa jälleensyntymässä, niin meidän täytyy pyrkiä tasapainoon, viisauteen semmoiseen, joka ymmärtää, että ruumis on annettu lahjaksi ja lainaksi. Ruumis ei ole meidän omamme. Ihmisen on kohdeltava ruumista temppeleinä, palatsina, jossa hän saa asua, mutta jota hän ei saa kohdella niinkuin koiraa, jota hän piiskaa, tai villipetoa. Ruumista tulee kohdella hyvänä toverina ja auttajana. Ei saa olla sille liian ankara, eikä liian lempeä, vaan viisas. Täytyy viisaasti kohdella ruumista. Olla varovainen sen kanssa. Ei saa ajatella esim., että mitäs siitä, että jalat ovat kosteita. Lapset voivat olla hyvin välinpitämättömiä siinä suhteessa. He antavat jalkainsa olla aivan märkinä, he eivät siitä välitä yhtään. He eivät ajattele ruumistaan. Olen huomannut, että heissä juuri voi olla keuhkotaudin siemen, joka sitten puhkeaa. Minulla oli erittäin hyvä ystävä, joka kertoi minulle, että hän aina kouluaikoina kulki märin jaloin, eivätkä hänen vanhempansakaan siitä mitään välittäneet. Hän oli hyvin kiltti ihminen, mutta hän ei välittänyt mitään ruumiistaan. Hänen mielestään ruumiin piti kestää kaikkea. Ohimennen sanoen hän ihmetteli, että minä olin aina hyvin varovainen. Minä olin pienestä saakka erikoisesti varovainen jalkojeni suhteen. En kärsinyt, että ne olisivat olleet kosteat ja kylmät. Äidilläni oli keuhkotauti ja veljeni tytär kuoli keuhkotautiin. Minulla, niinkuin sanottu, oli vaistomainen huolehtimiskyky, niin että en saanut yskää, enkä mitään rintatautia. Minä aivankuin näin silmiäni edessä, kuinka äitini oli vuosikautia kärsinyt, yskinyt ja tullut yhä

heikommaksi ja heikommaksi. Enhän minä tietystikään lapsena osannut millään tavalla filosofoida, mutta se oli jollain tavalla kuin veressä tuo tieto, että piti olla varovainen. Muistan vielä erään tapauksen lapsuudestani. Kuljin kerran muutamien koulutovereitteni kanssa Eläintarhassa. Oli vähäisen jäätä, oli nimittäin alkutalvi. Joku tovereistani sanoo, että mennään tuonne jäälle, koetetaan, jos se kestää. Minä en sanonut mitään, mutta eräs tovereistani sanoo nauraen, että eihän se Ervast kuitenkaan lähtisi, sehän voisi kastella jalkansa. – Sillä tavalla ne pitivät minua pilkkanaan. Se oli kuitenkin minulle tuo varovaisuus luonnollista vaistoa.

Mikä on siis edellytys keuhkotaudin parantamiselle? Mikä estää meitä hankkimasta itsellemme keuhkotautia? Niinkuin jo sanottiin, semmoinen viisaus, joka kohtelee ruumista myöskin toverina, ei sitä halveksi, eikä jätä sitä lukuunottamatta. Meidän täytyy oppia sillä tavalla nöyriksi ja tasapuolisiksi. Meidän täytyy osata sanoa, jos joku esim. sanoo meille: ”ota nyt viides kuppi kahvia“, että ”ei kiitos, en ota“. Tämä voi tuntua monesta ihmisestä hyvin kummalliselta. Minä muistan, kuinka usein seuraelämässä on melkein vastenmielistä, jos ihmiset ovat pikkumaisia, etteivät syö kylliksi ”pullaa“ ja juo niin ja niin paljon kahvia, tykätään ihan pahaa. Miksi emme voi kunnioittaa toisiamme ja ymmärtää, ettei toisen ruumis ole aivan samanlainen kuin omamme.

Mieleeni muistuu nyt sokeritauti. Sehän johtuu siitä, että ihminen on kärsinyt jonkun pettymyksen, suuren pettymyksen ja tulee sitten katkeraksi. Jos hän on katkera ja säilyttää katkeruuden sydämessään, silloin hän laskee siemenen sokeritaudille. Jos tahdomme välttää sokeritautia ja parantaa sen taudin, täytyy meidän itseasiassa säilyttää iloisuutemme ja varoa katkeroitumista. Meidän täytyy hankkia itsellemme semmoinen elämänfilosofia, joka vahvistaa omaa minuuttam-

me, niin etteivät kaikki surut meitä kohtaa. Onnettomuudet tietysti kohtaavat meitä ja meidän täytyy ymmärtää, että se kuuluu elämään ja me emme saa siitä surusta katkeroitua. Jos katkeroidumme, niin silloin syntyy meidän astraaliruumiiseemme aivan kuin katkeruuden vesiä ja nämä tippuvat eetteriruumiiseen ja muodostavat sokeritaudin. Me huomaamme usein, että ne ihmiset, joilla on sokeritauti, ovat erikoisen luottavaisia ja iloisia. He ovat jo voittaneet tuon. Se on lopullisen karman kärsimistä ja fyysillisesti he voittavat sokeritaudin tässä elämässä. Se ei tule heille uudestaan. Me opimme tästä, että luonto ei pidä siitä, että me olemme pessimistejä, että me olemme katkeria. Meillä ei ole siihen oikeutta. Elämä tahtoisikin vain, että me osaisimme tyytyä kohtaloomme ja aina olla luottavaisia ja iloisia. Kaikenlaisten tällaisten karmallisten tautien alku on siinä, että me emme ole osanneet olla niinkuin elämä tahtoisikin meidän olevan. Varokaamme, ettemme nyt laske siementä tulevaisuutta varten. Älkäämme vajotko toivottomuuteen, älkäämme tulko katkeriksi ja pessimistisiksi. Olkaamme aina iloisia. Muistan jonkun sadun jostain lukkari-isästä, jonka vaimo oli aivan tuollaisen luottamuksen perikuva. Mitä lukkari-isä teki, se oli aina oikein. Lukkari meni kerran lehmänsä kanssa kaupunkiin tuodakseen paljon rahaa kotiin. Kun lukkari palasi kotia, ei hänellä ollut mitään mukanaan. Lehmä oli mennyt ja ei rahojakaan ollut yhtään. Mutta hänen vaimonsa oli kuitenkin iloinen ja onnellinen, kun se isä palasi ihan terveenä ja iloisena hänen luoksensa. Se oli Andersenin satu. Tämä on hyvä esimerkki siitä, kuinka me voimme olla elämässä. Se on ehdottomasti viisaampaa. Jos voivottelemme ja suutumme, jos pidämme kovaa melua ja olemme sitten katkeria, niin mitä koulua se sitten on? Mitä hyvää siitä on? Lopullisesti ei mitään. Meidän pitää aina itse menetellä niin, ettemme

menettele tyhmästi, emme vaihda lehmää, niin ettei meillä lopulta ole penniä rahaa. Meidän pitää aina menetellä viisaasti ja rakkauden mukaan, eikä katkeroitua koskaan. Se olisi elämän mielestä viisasta, koska elämä muuten antaa meidän hankkia itsellemme jonkun sairauden.

Sitten oli puhe siitä munanvalkuaistaudista. Minähän kerroin muistelmia nuoruudestani viime kerralla. Minä todella pääsin siitä taudista. Lääkärihän sanoi, että ainoa keino olisi ollut lähteä Egyptiin. Millä tavalla minä sitten paranin? Sillä tavalla, että vahvistin itseäni omassa elämänymmärryksessäni. Minä tulin siihen päätökseen, ettei ole minulla oikeutta kuolla. Täytyy tehdä vain työtä ja täytyy olla hyödyksi maailmassa. Ja sitä varten täytyy olla ruumis, jota voi käyttää, terve ruumis, niin terve, kuin sille ruumiille on mahdollista. Vahvistin itseäni sitten mietiskelyillä, säännöllisillä mietiskelyillä, vahvistin minuuttani, niin että semmoinen pelko ja arkuus vähitellen häipyi pois. Kun minuus sillä tavalla vahvistui, niin maa otettiin samalla pois munuaistaudin alta. Merkillistä kyllä se tapahtui tässä samassa elämässä. En minä sitä tautia ole saanut aivan kokonaan pois, kyllä se jonkunlaisena siemenenä jäi, mutta sain itseni vahvistetuksi sillä tavalla, että tunsin olevani henkiolento, joka asun tässä ruumiissani ja käytän tätä ruumistani. Minä en välittänyt mitään tuskistani, vaivoistani ja semmoisista. Jos ne tulivat päälleni, niin minä annoin niiden olla. Minä itse olin toinen olento. Minussa ei ollut mitään sairautta. Minä en ollut millään tavalla vaivainen. Sillä tavalla minä vahvistin sitä minuuttani. Tuo on hyvin tärkeä edellytys kaikelle tervehtymiselle, että me tunnemme itsemme eläviksi minuuksiksi, eläviksi henkiolennoiksi, että jos meillä on jokin kipu siinä tai siinä kohdassa, niin me ymmärrämme, ettei se ole meissä itsessämme, vaan meidän ruumiissamme. Jos meillä on esim. hammaskipu, niin me emme ajattele, että voi, voi kuinka

me olemme huonoja, vaan me sanomme, saakelin hammaskipu, eihän sitä ole olemassakaan. Ei minulla ole hammaskipua, minullahan on niin hyvät hampaat. Mutta minulla on kyllä ollut hammaskipua, mutta munuaisissa. On aivan kuin joku pitäisi poraa siellä ja poraisi. Kun se sitten siihen taas tulee poriansa kanssa, niin minä ajattelen, että siinä se nyt taas on. Mutta minäpä vain ajattelin, että poraa nyt vaan kunnes väsyvät ja kyllä se pian loppui se poraus. Minuuden vahvistuminen on hyvin tärkeä, erinomaisen tärkeä. Olisin mielelläni vielä puhunut hermostuneisuudesta, mutta ehkä otamme sen ensi kerralla.

Pikakirj. Kirsti Krohn

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Karma ja sairaudet*, 1947.